

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 16 (409)
2022. gada
4. septembris

Pāvests Jānis Pāvils I izsludināts par svētīgu

Kas gan būtu dārzs bez putniem! Albino Luciani, kas 1978. gadā 33 bija Romas pāvests kā Jānis Pāvils I, izšķīra dažādus bīskapus: ērgļus, kas paceļas izstrādātos dokumentos; lakstīgalas, kas dzied slavas dziesmas Dievam; žubītes, kas zemākajos zaros cenšas kaut ko izteikt par plašiem jautājumiem. Sevi viņš salīdzināja ar šo žubīti. Tā nu bija iznācis, ka šim putniņam bija jāpaceļas diezgan augstu Baznīcas kokā.

Luciani piedzima Ziemeļitālijā starp Venēciju un Austriju – ticīgā apvidū. Tētis meklēja darbu Šveicē, Francijā, bija sociālists, bet ļāva divpadsmitgadīgajam Albinam doties uz semināru. Divdesmit četros gados ordinēts par priesteri, pēc dažiem gadiem draudzē nosūtīts uz Gregorija universitāti Romā, bija atzīts semināra profesors, jo mācību ievirzīja praktiskā gultnē. Izstrādāja katehismu bērniem. Jānis XXIII viņu nozīmēja kā pirmo bīskapu, pirmo ordinēja Pētera bazilikā. Darbojās Vittorio Veneto diecēzē desmit gadus, tad Venēcijā par patriarhu. Izcēlās ar vienkāršību, pazemību, bet arī plašu kultūras vērienu: mīlēja dzeju,

literatūru, filozofiju, kino un mākslu. Sarakstīja iedomātas vēstules dažādām slavenībām ar nosaukumu „Illustrisimi.” Viņš uzrunāja svētos (sv. Terēziju no Lizjē, sv. Bonaventūru, evaņģēlistu Lūkasu), rakstniekus (Dikensu, Tvenu, Čestertonu, Gēti), arī rakstnieku izdomātus tēlus, piemēram, Čičikovu no Gogoļa „Mirusajām dvēselēm.” Viņš bija atvērts uz visiem, jo katrs, ar ko sastopamies, var mums kaut ko atklāt (pat Hans Kings, kuru viņš apsveica sakarā ar grāmatas izdošanu).

Viņa ievēlēšana par pāvestu, arī negaidītā nāve bija pārsteigums daudziem. Trīsdesmit trīs dienas Pētera pēcteča kalpošanā palikušās neizdzēšamā Baznīcas atmiņā ar viņa smaиду, vienkāršību, it kā spontānām uzrunām. Īstenībā viņš rūpīgi gatavoja savas uzrunas. Viņš bija arī izlēmīgs, kad tas bija nepieciešams. Viņš varēja izteikties saprotami pat bērnam.

Ar savu atvērtību uz visu patiesi cilvēcisko un dievišķo viņš bija īsti „katolisks.” Līdzīgi sv. Ignācijam viņš iestājās par vienotību un mīlestību Baznīcā.

(turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 4. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 23. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Mežaļu ģimeni un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par Lūcijas Keišas veselību

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise par +Jāzepu Lempu
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 5. septembris.

8.00 Sv. Mise par Peļņņu dzimtu

Otrdiena, 6. septembris.

8.00 Sv. Mise par Lamašu dzimtu

Trešdiena, 7. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Ingusu Vībānu
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 8. septembris. Vissv. Jaunavas Marijas dzimšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Leonardu Murānu

Piektdiena, 9. septembris.

8.00 Sv. Mise par Skaru dzimtu
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 10. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Jāni Augstkalnu

Svētdiena, 11. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 24. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par +Lapsu Normundu un lūgšana “Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Vitoldu Kunicki
15.00 Sv. Mise par Leo Survilo un ģimeni
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 12. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Janīnu un +Henrihu

Otrdiena, 13. septembris. Sv. Jānis hrizostoms, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Toma veselību
18.00 Sv. Mise adorācijas kapelā

Trešdiena, 14. septembris. Sv. Krusta pagodināšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Segliņu ģimeni
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 15. septembris. Vissv. Jaunava Marija, Sāpju Māte. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise Olgas nodomā
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Piektdiena, 16. septembris. Sv. Kornēlijs, pāvests, un sv. Cipriāns, bīskaps. Mocekļi. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par paaicinājumiem uz priesterību; Jēzus Sirds litānija

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Sestdiena, 17. septembris.

8.00 Sv. Mise par Staņislava un Bārbalas dzimtu
 18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 18. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 25. svētdiena. Sv. Apustuļa un Evaņģēlista Mateja dienas svinības. Draudzes svētki.

Visssv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
 9.30 Sv. Mise angļu valodā
 11.00 Galvenā Svētā Mise par +Viju Piesi
 15.00 Sv. Mise par +Viktoriju Meišeli
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 19. septembris.

8.00 Sv. Mise devēja nodomā

Otrdiena, 20. septembris.

Sv. Andrejs Kims Taegons, priesteris un viņa biedri, mocekļi. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Valentīnu un +Pēteri Sparāniem

Trešdiena, 21. septembris. Sv. Apustulis un Evaņģēlists Matejs Svētki.

8.00 Sv. Mise
 16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 22. septembris.

8.00 Sv. Mise

Piektdiena, 23. septembris. Sv. Pio no Pjetrelčinas, priesteris. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Santu Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 24. septembris.

8.00 Sv. Mise par

Svētdiena, 25. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 26. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par Raiņa kapu mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”
 9.30 Sv. Mise angļu valodā
 11.00 Galvenā Svētā Mise par Riharda sekmīgu mācību gadu
 15.00 Sv. Mise par Adolfu un +Viju Piesi
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Pāvests Jānis Pāvils I

(turpinājums no 1.lpp.)

Jānis Pāvils I varēja rakstīt kā sv. Ignācijs: „Mīliet viens otru ar nedalītu sirdi, Jēzū Kristū esiet nevainojami.” Vienotība ar Kristu, dzīve Kristū raksturoja visu Albino Luciana zemes dzīvi, kas negaidīti aprāvās 1978. gada 28. septembrī.

Svētdien, 4. septembrī viņš izsludināts par svētīgo. Lai mācāmieš no viņa prieku Kristū. Viņš nesa pasaulei „Dieva smaidu” (kā saucas filma par viņu). Viņš atklāja cilvēkiem Baznīcas skaistumu, Kristus sekotāja pārpilnu prieku, kas nepāriet arī ciešanās un pārbaudījumos. Viņa dzīvē atklājās Svētā Gara augļi. Atzīmējot šo notikumu, lai arī mēs izkopjam savas sirds dārzus: garīgo dzīvi. Lai svētīgais Jānis Pāvils I palīdz mums ikdienā ar savas dzīvās ticības liecību!

*Jaunie lektori un akolīti
 sestdien, 20. augustā*

Lektoru un akolītu svētības sestdien 20. augustā

Nesen “Vēstnesīti” varējām lasīt, ka šogad aprit 50 gadi, kopš svētais pāvests Pāvils VI 1972. gada 15. augustā reformēja tā saucamās “mazās” jeb lektora un akolīta svētības, lai tās būtu pieejamas arī lajiem lielākai līdzdalībai Baznīcas liturģiskajā dzīvē. Šajā dokumentā tās ir rezervētas tikai vīriešiem, bet pāvests Francisks ar 2021. g. 10. janvārī izdoto apustulisko *Motu Proprio* vēstuli “Spiritus Domini” un izmainīto CIC 230#1 kanonu pilntiesīgas kalpošanas ceļu kā lektoriem un akolītiem atvēra arī sievietēm. Latvijā šo kalpojumu iespējas un robežas, balstoties iepriekš minētajos dokumentos, ir noteikusi Latvijas Romas katoļu bīskapu konference ar 2021. gada 15. augustā izdoto dekrētu.

Ir pagājis gads un Rīgas Svētā Jēkaba katedrālē šā gada 20. augustā Svētajā Misē 18.00 desmit laji un divas Dievam veltītās personas no Rīgas arhibīskapa-metropolīta Zbigneva Stankeviča rokām saņēma lektora un akolīta svētības. Par lektoriem tika iesvētīti: Stella Jurgena, Olga Dreģe, Inguss Kalniņš, Zinta Bāliņa, bet akolīta svētības saņēma Anžella Roze-Jumiķe, Roberts Porciks, Mareks Savickis, Marta Lulle, Mārīte Jirgensone, Gunta Strode (māsa kalpone Gunta), Nadežda Šilova (māsa karmelīte Natālija) un Inese Lūse.

Svētās Mises ievadā draudzes administrators, pr. Pauls Kļaviņš iepazīstināja klātesošos ar raksta ievadā minētajiem Baznīcas dokumentiem un atzina, ka šis notikums ir liela žēlastība gan arhidiecēzei, gan Baznīcai Latvijā.

Savukārt savā homīlijā arhibīskaps Z. Stankevičs vispirms pievērsās pašiem

svētību kandidātiem, atzīmējot, ka svētības saņems ļoti dažādi cilvēki un viņš uzmanīgi vērojīs sejas - kāds ir sasprindzis, cits atslābis, vēl kāds smaida. Bet visos ir kopīgais, vienojošais - atrašanās kāda noslēpuma priekšā, atziņa, ka sākas jauns posms dzīvē.

Tālākajā uzrunas izvērsumā arhibīskaps pievērsās Svētās Mises lūgšanai pirms Dieva Vārda lasīšanas, kurā liecināts, ka Dievs ir tas, kas sirdis dara vienprātīgas. Katram ir savas ieceres, plāni, bet Svētais Gars vieno, virzot dažādus cilvēkus uz vienu mērķi, līdzīgi kā magnēts fizikas eksperimentā pievelk dzelzs skaidiņas noteiktā kārtībā. Ja mēs atveramies uz Svētā Gara darbību, tad šī dažādība ir vērsta uz Dieva valstību, neizraisa konkurenci, bet savstarpēju papildināšanos un pieņemšanu, sadarbību. Dievs atklāj savu gribu, sacīja arhibīskaps, bet mēs to bieži uztveram kā draudu un brīvības ierobežojumu, bet šīs lūgšanas vārdi mudina mīlēt to, ko Kungs pavēl.

Lielu uzmanību arhibīskaps pievērsa orācijas vārdiem: “[...]lai šīs pasaules pārmaiņu vidū mūsu sirdis atrastu mieru Tevī”. Mēs dzīvojam pārmaiņu laikā, atzīmēja arhibīskaps, esam piedzīvojuši jau vairākas “zemestrīces”, jau sākot ar Dziesmoto revolūciju. Tai sekoja “dižķibeļe”, vēl nesenā pagātnē kovids, un šobrīd ir karš. Mēs nezinām, kas būs nākamajā gadā un jāatzīst, ka arhibīskapa vārdi par mieru, kas nāk no Kunga, šobrīd ir ļoti aktuāli, jo cilvēki ir ieslīguši bailēs un nezinā par nākamo dienu, kura vēl nav pienākusi un, kā teic Raksti, “pati par sevi zūdīsies”.

Kad ir ielikts šis miera pamatakmens, tad var pievērsties arī pienākumiem, jo bez miera Kungā šie pienākumi pārvēršas par smagu nastu. Pieskaroties psalma tekstam,

arhibīskaps atzīmēja, ka tas ir īsākais Psalmu grāmatā, bet tajā ietverts aicinājums Kungu slavēt visām tautām, kas nozīmē arī tām pasludināt Evaņģēliju, bet, ja esam saspringti, baidāmies no nākotnes un vai paša ēnas, mēs nevarēsim veikt šo uzdevumu. Mums neticēs.

Pirmā lasījuma teksta apvēršņus par visu tautu sapulcināšanu arhibīskaps pielīdzināja kosmiskiem plašumiem un komentējot vārdus par levītiem, kuri tiks ņemti no tautas, viņš norādīja, akolīti savā ziņā jau ir levīti, altāra kalpi. Savukārt attiecībā uz lektoriem arhibīskaps paskaidroja, ka Dieva Vārda lasījumā liturģijā, kad Vārds tiek pasludināts skaļi, skaidri un ar pārliecību, uz klausītājiem runā pats Kristus.

Dievs katru radījis īpašai misijai, sacīja arhibīskaps, lai Viņa valstība izplatītos zemes virsū, bet viens no misijas paveidiem ir lektora un akolīta kalpojums, jo lektora pienākums ir nodot Dieva Vārdu plašākai tautai, gan lasot to liturģijā, gan mācot, bet akolīta misija ir aiznest Kungu tiem, kuri nevar piedalīties dievkalpojumā. Atskatoties uz savu dzīvi, arhibīskaps atcerējās savu studiju laiku Ļubļinā, kad reiz tika iesvētīti 40 akolīti un toreiz nebija ne domas, ka reiz viņš pats dos šīs svētības akolītiem un lektoriem Latvijā.

Apkopojot sacīto, arhibīskaps norādīja, ka lektori un akolīti ir Dieva valstības nesēji pasaulē, kas ir tas jaunais, jo šie ienākumi jau tika pildīti, bet ar svētībām tiek saņemts oficiālais Baznīcas pilnvarojums šiem kalpojumiem, kas iet pāri ar atbildību. Svarīgi, lai arī pārējā dzīve būtu saskanīga ar šo misiju, atgādināja arhibīskaps, lai var atklāties Dieva maigums, kā arī jāspēj saglabāt mīlestības un taisnības līdzsvars.

Pēc uzrunas sekoja svētību piešķiršanas rīts, kurā lektori saņēma no arhibīskapa

rokām Svēto Rakstu grāmatu, bet akolīti – trauciņu ar maizi.

Šī neparastā, savā ziņā vēsturiskā diena noslēdzās ar agapi Kūrijas dārzā, kurā sanākušie baudīja samtainā augusta vakara siltumu, kopīgu maltīti un dziedāja kopā ar viesiem – brāļiem un māsām no Neokatehumenālā ceļa.

Stella Jurgena

Adorācijas kapelai - 20

Sī gada 11. septembrī svinam 20 gadus kopš iesvētīta nepārtrauktās adorācijas kapela Rīgā, Kloстера ielā 4, līdzās sv. Jēkaba katedrālei un Saeimai. Iesvētīšanas svēto Misi toreiz svinēja Kardināls Jānis Pujats, viņš sacīja: “Ja mūsu, gandrīz, miljons iedzīvotāju lielajā pilsētā varam atrast cilvēkus, kuri var stāvēt goda sardzē pie akmens pieminekļa, ir jāatrodas arī cilvēkiem, kas būtu gatavi ik dienas kādu laiku pabūt ar Dzīvo Dievu. Visi ir aicināti pagodināt Jēzu Vissv. Sakramentā!”

Kapelas patstāvīgajiem adorētājiem vai pielūdzējiem jautājot, kāpēc viņi izvēlas pavadīt savu laiku Vissv. Sakramenta klātbūtnē varam sadzirdēt dzīvas un dziļas ticības liecības. Lūk dažas no adorētāju liecībām:

Esmu līdz sirds dziļumiem pateicīga un laimīga par iespēju apmeklēt Jēzu adorācijas kapelā. Tā ir vieta un laiks, kad varu par to nešauboties satikt dzīvo Jēzu, būt ar Viņu, vienoties ar Viņu, atstāt pie Viņa savus grūtumus, atjaunoties, rast atbildes, saņemt šīs un citas žēlastības sev

un citiem. Līdz ar Jēzu šeit es satieku arī visu Trīsvienību un Debesu valstību, vajadzīga tikai mana ticība. Adorācijas kapelas esamība un Jēzus klātbūtne tajā bija viens no iemesliem, kas vedināja mani konvertēties katoļticībā, atrast Baznīcu. Tās visas ir nenovērtējamas dāvanas - vispirms jau Jēzus Pats, Viņa Mīlestība un Žēlsirdība, kas dāvina mums Sevi.

Ienākot kapelā, vienmēr esmu izjutis prieku un ienāk miers, kuru ikdienā nevar iegūt! Skatoties uz Jēzu, vienmēr ir bijusi pārliecība, ka Viņš ir hostijā, dzīvs un klātesošs. Ir bijušas reizes, kad mazinās vai pazūd sāpes, rodas atrisinājums sarežģītām situācijām un nākamā diena pēc nakts adorācijas ir veiksmīga visās jomās!

Kapelā vienmēr (lielākā vai mazākā mērā) piedzīvoju dziļāku Jēzus Kristus klātbūtni un darbību manī. Adorācijā Visvētākā Sakramenta priekšā es labāk dzirdu Dieva kluso balsi - kā iekšēju pamudinājumu, atbildi uz kādu manu vai problēmu vai lūgšanu. Tas nav katru reizi, bet tomēr diezgan bieži. Ja esmu adorācijā ilgāku laiku, reāli piedzīvoju un iegūstu lielāku sirdsmieru, ir bijušas vairākas reizes, ka tieši pēc adorācijas klusās lūgšanas, izejot no kapelas, manī ienāk lielāka skaidrība, ko un kā darīt kādas situācijās vai sarežģījumos. Šāda klusajā lūgšanā dzīvā Jēzus priekšā esmu konkrēti piedzīvojis atbrīvošanu no dusmu vai satraukuma brīžiem. Vienmēr ir prieks, ka esmu varējis vairāk apklust un pieņemt Jēzus Kristus lielo Mīlestību - būt vienkārši Viņa priekšā - tāds, kāds esmu.

Jau 20 gadus Vecrīgas sirdī ikkatru dienu, katru stundu, minūti un sekundi Tevi gaida Jēzus Kristus! Pateicība Dievam par šo žēlastību! Novērtēsim šo dāvanu ar lūgšanām un savu klātbūtni, apmeklējot kapelu! Aicinām ikvienu,

pieteikties vismaz vienai stundai, adorējot kapelā un padarot to atvērtu un pieejamu! Pieteikšanās un informācija zvanot 22474127.

Venite Adoremus-Nāciet pielūgšim!

Kalpojums Adorācijas Kapelā Vecrīgas sirdī

Tas notiek manā dzīvē vairāk kā 16 gadus – kopš 2006.gada februāra. Labi atceros to gadu – vīrs Jānis tajā gadā filmēja savu otro filmu “Ījaba ceļš”, dēls Artūrs augustā salaulājās ar Allu.

Nepiederu pie pirmās regulāro adorētāju jeb kā mēdz dēvēt – kapelas dežurantu lēgendārās paaudzes, bet atceros šos nostāstus. Zinu, ka sākumā bija 4 pastāvīgie dežurētāji, kuri kapelā katrs adorēja nepārtraukti veselu diennakti. Pamazām iesaistījās aizvien vairāk ticīgo, un ar gadiem mainījies adorācijas un dežūru kārtība.

Tajā 2006.gadā saslima viena no pastāvīgajām adorētājām, un mans vīrs – nu jau mūžībā aizgājušais kristīgais režisors Jānis Logins (1957-2021), dziļas ticības un pārliecības cilvēks ar pārlaicīgu skatījumu uz dzīvi un arī ar mistisku personīgo pieredzi, nešauboties un nekavējoties pieteicās regulārajai pastāvīgajai adorācijai kapelā. Sākumā tā bija katra trešdiena visas dienas garumā no 9:00 līdz 21:00. Parasti Jānis adorēja dienas pirmajā pusē un es viņu nomainīju pēcpusdienā pēc darba. Ar laiku un iesaistoties citiem pastāvīgajiem adorētājiem saīsinājās mūsu regulārās adorācijas ilgums, sākām dežurēt tikai pēcpusdienās. Tagad es turpinu pastāvīgi adorēt kapelā trešdienās no 16.00 līdz 20.00. Protams, ka ir gadījies izlaist kādas – darbs, brauciens pie dēla un mazmeitiņām svešumā, kāda cita neatliekama lieta vai traucējums - kā šajā gadā, kad pēc traumas

un kājas operācijas nebija kapelā vairāk kā 3 mēnešus. Bet kāds prieks un gandarījums bija atgriežoties! Pa īstam līdz kaulam sapratu, cik šī vieta – Visssvētākā Sakramenta adorācijas kapela, man ir dārga.

Kapelas sirds un dvēsele gan Kapelas dibināšanas laikā, gan vēlāk bija monsiņjors tēvs Antons Smelters (1923 – 2010). Personīgi pieredzēju, kā katru dienu pēcpusdienā uz stundu viņš nāca adorēt Visssvētākā Sakramenta priekšā. Tas bija kā rituāls – sagatavot viņam soliņu ar spilventiņu un sagaidīt. Tēvs Antons nāca uz Kapelu arī noteiktā stundā naktī, ļaujot nakts adorētājam stundiņu arī pagulēt. Mēs ar vīru pa naktīm regulāri neadorējām, tikai atsevišķos gadījumos, kad neatliekamā kārtā vajadzēja kādu aizvietot. Tas bija tik aizkustinoši – tēvs mums atnesa tēju, kafiju, kaut ko uzkožamu, pateicās par iepriekš neplānoto palikšanu kapelā līdz rītam.

Daudzu gadu garumā tas nebija iedomājams, ka diennakts Adorācijas kapelu Vecrīgā varētu aizslēgt uz nakti vai uz kādām stundām arī dienā adorācijas dežurantu trūkuma dēļ. Tas bija tik stabili, ka vakaros Sv. Jēkaba katedrāles atslēgas pat tika nestas uz kapelu uzglabāšanai līdz rītam. Bet pirms kādiem gadiem desmit bija īsta krīze, virmoja runas pat par kapelas slēgšanu vai pārvietošanu uz citu vietu. Toreiz es pat uzrakstīju kaismīgu rakstu “Katoļu baznīcas vēstnesim” ar aicinājumu ticīgajiem aktīvāk iesaistīties regulārā pastāvīgā adorācijā.

Patiesi priedē, ka tagad regulāro adorētāju jeb kapelas dežurantu loks ir plašs, iesaistījušies gana daudz arī gados jaunu cilvēku. Ja nemaldos, tā bija priesteru Ilmāra Tolstova iniciatīva iesaistīt regulārajā pastāvīgajā adorācijā ne tikai ticīgos individuāli, bet arī kopienas, kustības un citas draudzes. Tas turpinās arī tagad, lai arī

notiek kādas izmaiņas – kādi kļūst mazāk aktīvi un retāk adorē, bet iesaistās arī jauni adorētāji. Viena no stabilākajām Adorācijas kapelas pastāvīgām vienībām ir Svētās Terēzes draudze, kas nodrošina dežūras otrdienās jau kopš 2008.gada. Atļaujot palepoties, ka to aizsākām mēs kopā ar vīru Jāni, vairākus gadus organizējot un veidojot draudzes locekļu dežūru grafikus. Esmu pārliecināta, ka draudze, pastāvīgi regulāri adorējot, ir izlūgusies daudzas žēlastības, kas uztur dzīvās ticības garu un tik daudzās šīs draudzes svētīgās aktivitātes.

Adorācijas kapelas pastāvēšana un nepārtrauktas adorācijas nodrošināšana nav kaut kāds spontāns un nekontrolēts process, tā nav iedomājama bez atsevišķu cilvēku padziļinātās un atbildīgās kalpošanas. Ilgus gadus Adorācijas kapelas organizatorisko smagumu tēvam Smelteram palīdzēja nest katedrāles ministrants Aigars, turpinot to arī pēc monsiņjora aiziešanas mūžībā. Ar dziļu pateicību jāpiemin ticības māsa Juzefa, kura bija viena no pirmajām pastāvīgajām adorētājām, daudzu gadu garumā kārtoja ziedus altārī un rūpējās par kapelas saimnieciskām lietām. Ar sirdi un dvēseli to turpina darīt ticības māsa Irēna, arī Baiba un Juris pēdējos gados. Lūdzu piedošanu, ja kādu no kapelas darba un nepārtrauktās adorācijas organizatoriem un nodrošinātājiem esmu piemirsusi piesaukt.

Daudz kas mainījies kapelā laika gaitā 20 gadu garumā - kā jau visur laicīgajā pasaulē un arī baznīcā. Esam steidzīgāki, ātrāki, telefoni un sociālie tīkli mūs tik ļoti ierauj un aprij. Arī adorētāji kapelā šķiet ātrāki un steidzīgāki. Nevaru teikt un salīdzināt, ka adorētāju trešdienas pēcpusdienās ir mazāk vai kā. Ir arī stabili un regulāri lūdzēji, kuri nāk gadiem. Ir atšķirības pa gadalaikiem (vasarās mazāk – un tas ir saprotami). Priedē katrs, kurš

atnāk un lūdzas Sakramenta priekšā – jauns vai vecs, ātri un īsi vai stundu un ilgāk. Saprota – ticīgais cilvēks atnācis ar lūgumu, pateicību, pēc padoma vai žēlastības. Priece lielu grupu ienākšana kapelā – reizēm arī kopā ar prieteri. Īpaši priecē priesteri, kuri ienāk kapelā – es gandrīz fiziski sajūtu viņu lūgšanas dziļumu. Interesanta ir ienākošo adorētāju attieksme pret regulāro adorētāju jeb kapelas dežurantu – paiet garām kā tukšai vietai jeb mēbelei, vai sasveicinās un ko pasaka. Bet tam nav nekādas nozīmes. Trešdienas pēcpusdienas adorācijas bonuss – es dzirdu Effatas slavēšanu! Paldies jums! Slavējiet vēl skaļāk – lai visa Rīga dzird!

Pa šiem gadiem regulārās adorācijas laikā daudz kas pieredzēts. Savādas un divējādas sajūtas izsaukuši pārlietu pareizie katoļi, kuri zina visu lietu pareizo

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākas svētdien 2022.g. 2. oktobrī,

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt

kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju

(iet pie Dievgalda),

laulāties,

iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

kārtību, kritizē un mēģina visu sakārtot pareizi pēc viņu prāta un burta, uzspiežot savu viedokli citiem. Ir redzēti ubagotāji un profesionāli naudas diedelētāji, un reizēm ar visu kristīgo pieredzi tik grūti izšķirties - dot to naudu vai nē. Ir redzēti daudzi dīvainīši, apjukušie, uzbudinātie, skaļi runājošie, klaigājošie, pat ar lamām un savārdnieki. Bet ja viņš ir atnācis Vissvētākā Sakramenta priekšā – vai es esmu tas tiesnesis un šķirējs viņa nodomos. Jo tas taču ir Dieva ziņā – izšķirt, saprast un pieņemt mūsu lūgumus.

(noslēgums sekos)

Ināra Logina

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var

sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com